DKDM'S ÅRSFESTKONCERT

Fredag 13. november 2026
Kl. 18.00

Konservatoriets Koncertsal
Julius Thomsens Gade 1

DET KONGELIGE DANSKE
MUSIKKONSERVATORIUM

dkdm.dk

MICHAEL SCHØNWANDT



Foto: Christine Funk

Michael Schønwandt (f. 1953) har studeret musikvidenskab på Københavns Universitet og direktion på Royal Academy of Music i London. Siden sin debut i 1977 har han været en af sin generations ledende skandinaviske dirigenter.
Fra 2000-2011 bestred han posten som musikchef og chefdirigent på Det Kongelige Teater, hvor han har dirigeret fast siden 1979. I 1989-2000 var han første gæstedirigent for DR Symfoniorkestret, i 1992-1998 chefdirigent for Berliner Sinfonie-Orchester (i dag Konzerthausorchester), i 2010-2013 chefdirigent og kunstnerisk leder af Den Hollandske Radios Kammerfilharmoni i Amsterdam og i 2015-2023 chefdirigent for Operaen og Nationalorkestret i Montpellier. Michael Schønwandt har dirigeret symfoniorkestre som Wienerfilharmonikerne, Berlinerfilharmonikerne, London Symphony Orchestre og Concertgebouworkestret i Amsterdam og i operahuse som Covent Garden i London, Opéra de Paris, Wiener Staatsoper samt operaerne i Berlin, Hamburg, Bruxelles og Stuttgart. I 1987 og 1988 dirigerede han som den første danske dirigent nogensinde ved Festspillene i Bayreuth.
Michael Schønwandt medvirker på en lang række cd- og dvd-indspilninger, blandt andet alle Carl Nielsens symfonier på cd samt dvd-indspilningen af Wagners "Nibelungens Ring", der i 2009 vandt en af verdens mest prestigefyldte priser, The Gramophone Award, i kategorien "DVD of the Year". I 2011 blev han tildelt Kommandørkorset af Dannebrogordenen.
Siden 2010 har Michael Schønwandt båret ærestitlen af adjungeret professor ved DKDM. Tilknytningen til DKDM indebærer bl.a., at han dirigerer DKDM's Symfoniorkester ved udvalgte koncerter og med mellemrum giver masterclasses for konservatoriets dirigentstuderende.

NANCY DALBERG: CAPRICCIO

Nancy Dalbergs Capriccio blev uropført i 1918 med komponistens lærer og ven Carl Nielsen på podiet til den anden af hendes kompositionskoncerter; aftener, der udelukkende var afsat til opførelser af komponistens egne værker. Det var hovedsageligt familiens formue, der gjorde det muligt for Dalberg at hellige sig kompositionen (og at afholde professionelle opførelser) uden at være økonomisk afhængig af det. Hun levede et behageligt liv; det betyder dog ikke, at hun gik fri for diskrimination. Udover sexisme er det muligt, at hun oplevede snobberi i det københavnske musikmiljø, fordi hendes far kom fra nye penge i stedet for arv. Hendes værker blev ikke kun udsat for musikalsk kritik; anmelderne kunne ikke lade være med at kommentere hendes køn på nedladende måder. Hendes Symfoni i cis-mol og Scherzo fik derfor ingen succes, selvom Capriccio modtog et vist lunkent bifald i avisen Hovedstaden, der beskrev den som "hendes bedste ydelse". Musikforsker Lisbeth Ahlgren Jensen siger: "Ser man bort fra de kønsstereotyper, der lå til grund for denne kritik, var den egentlig ikke værre end den kritik, som Nielsens musik selv blev udsat for i begyndelsen af hans karriere". Desuden er den kritik, der blev rettet mod Nielsen, "tung, ubalanceret orkestrering" osv., kvaliteter, som eftertiden ofte er mere tilbøjelige til at tilgive en mandlig komponist end en kvindelig. Med få muligheder for at komponere for orkester standsede Dalbergs udvikling inden for denne genre reelt, og hendes produktion begrænsede sig for det meste til kammermusik og sange resten af hendes liv.

CHARLES IVES: THE UNANSWERED QUESTION

Selvom man kan mene, at der musikalsk set er meget lidt til fælles mellem Dalbergs Capriccio og Ives' The Unanswered Question, deler de den baggrund, at begge var marginale figurer i deres respektive musikmiljøer. Hans bemærkelsesværdigt eksperimentelle musik forblev stort set ukendt indtil efter hans død. I The Unanswered Question inddeler Ives musikerne i tre grupper, der er placeret adskilt fra hinanden: Strygerne repræsenterer "The Silences of the Druids", en træblæserkvartet "The Answers" kæmper med en solotrompet, der stiller "The Perennial Question of Existence". I Leonard Bernsteins fortolkning af denne særegne opstilling repræsenterer strygerne

selve tonaliteten. Trompeten og træblæserne kæmper metaforisk om det tidlige 20. århundredes tonale krise med amorfe og fremmedartede udbrud. I hans opfattelse er Spørgsmålet: "Med musikken, hvorhen?". Og hvad er så svaret? Hvis strygerne giver det, er tonaliteten da evig, uendelig? Det er på en måde en dyb indsigt, men samtidig en forenklet fremstilling af krisen, eller som Bernstein sagde: "En charmerende idé, naiv og dyb på én gang."

MEL BONIS:
TROIS FEMMES DE LÉGENDE

Mel Bonis' Trois femmes de Légende blev skrevet i en periode, hvor komponisten nød stor succes i det parisiske musikliv. Hendes kammermusik var blevet så godt modtaget af musikmiljøet, at hun blev optaget som den første kvinde i det parisiske komponistforbund. Dette værk var oprindelig udtænkt som kammermusik. I stedet for at være en suite, som Bonis selv havde sammensat, er det en posthum samling af tre separate værker for klaver, som hun senere orkestrerede. Det første var Salomé opus 100 for soloklaver fra 1909. Cléopâtre opus 180 for firhændigt klaver stammer fra samme år. Ophélie bærer opusnummret 165 og blev derfor muligvis skrevet mellem de to andre værker. Orkestrationerne var sandsynligvis et resultat af Bonis' studier hos Charles Koechlin. De figurer, hun valgte at skildre i musikken, var i høj grad i tidens ånd. Paris havde været grebet af en Ophelia-mani, siden Shakespeares Hamlet blev opført i 1827. Mange blev inspireret, og højdepunktet var uden tvivl Ambroise Thomas' opera Hamlet fra 1868. Kort efter blev han direktør for Conservatoire de Paris og optog Bonis i 1876. Karakteren Salome blev populær takket være de enormt succesrige parisiske premierer på både Richard Strauss' berygtede opera og Florent Schmitts ballet La Tragédie de Salomé i 1907. Det, som alle disse værker lider under, er deres i dag temmelig forældede musikalske skildring af Mellemøsten. Fetichiseringen af de "mystiske" koloniserede lande uden for Europa var en inspirationskilde for mange komponister på den tid: Debussy (Pagodes), Puccini (Turandot), Nielsen (Aladdin) for blot at nævne nogle få. De opfylder alle kriterierne for den type vestlige kunst, som Edward Said døbte "orientalisme". Dette er ikke en kritik af Mel Bonis' værker, men snarere en placering af dem i en kontekst, hvor der findes mange værker fra samme epoke, der lider under samme, og hvor komponisterne (oftest mænd) tilgives af eftertiden, mens det for kvindelige komponisters værker bliver endnu en potentiel hindring for deres nutidige opførelser. Bonis' triptykon viser den musikalske indflydelse fra hendes lærere Franck og Fauré samt Strauss og Schmitt. Ophélie har en mere impressionistisk karakter, hvor orkestret anvendes på subtile, men alligevel rige måder, der minder om Debussy og Massenet.

CARL NIELSEN:
3. SYMFONI

Som komponist og som menneske bar Carl Nielsen nerverne uden på tøjet. Han var tilbøjelig til depressive perioder, hvorfra han pludselig, nærmest voldsomt, kom sig og skabte en strålende hyldest til menneskeheden og naturen. Sådan er det også med Sinfonia espansiva, der byder på brede, svungne melodier og intime, pastorale scener. Det var sandsynligvis det mest succesrige større værk i Nielsens levetid, og den blev den første symfoni sendt direkte i Statsradiofonien. Kritikerne roste komponisten for endelig at lyde som sig selv på trods af den forventede "sælsomme blanding af naivitet og raffinement, humor og lyrik, voldsomhed og ynde". I komponistens egne programnoter beskriver han det indledende allegro espansivo som havende en "stærk spænding" og øjeblikket med de ordløse sangere i anden sats som fremkaldende "en vis flegmatisk-paradisisk sjælstilstand". Hans sprogbrug her kunne være en bevidst hentydning til den anden symfoni for at henlede opmærksomheden hos dem, som kendte den. Det er også muligt, at han var kommet til at betragte Espansiva som en mere nuanceret fortolkning af sin tidligere symfoniske udforskning af sjælens temperamenter. Nielsen omtalte selv værkets tredje og fjerde sats: "Tredje sats er en sag, som ikke rigtig kan karakteriseres" og "derimod er finalen lige ud ad landevejen".

Harold Thalange

DKDM'S SYMFONIORKESTER

SANGERE
Mari Aschehoug, sopran
Magnus Mariegaard, baryton

VIOLIN 1
Villads Bendixen
Gustav Ranum
Mille Christine Hauge
Alva Wadströmer
Hjalti Vang Samalsson
Johanne Sandoval Karlsen
Daniel Iourtchik
Christian Iourtchik
Katrín Jónsdóttir
Móeiður Una Ingimarsdóttir
Ruben Goesch
Alana Hjort
Ester Stålberg
Silas Haarder
Maria Paluszynska
Sihan Wang
Caroline Barner Madsen

VIOLIN 2
Ines Soltwedel
Esther Marie Fog-Nielsen
Li-or Ginnerup
Khai Weing Hoi
Jakob Elmark
Sigrid Ingeborg Dinitzen-Kjærulff
Aika Terasawa
Michelle Shulman
Samina Arshad Mahmood
Victoria Edvall
Birk Bosrup Kvalbein Blyverket
Frederik Kjærsgaard Flinker
Eyrún Huld Ingvarsdóttir
Marianna Kusz

BRATSCH
Jens Bendix
Caroline Risbo Gammeltoft-Hansen
Julia Pamina Smit
Urzsula Karch
Paola Larrea
Dezhang Li
Ivan Sanchez Bengtsson
Antonina Todoroska
Ketil Kanneworf
Katja Madsen
Selma Udsen Arneborg
Jagoda Debowska

CELLO
Lara Biancalana
Amalie Staunæs
Hedda Aadland
Jonas Risbo Gammeltoft-Hansen
Juliane Birkemose Soewarta
Malte Brix Frandsen
Rozanna Grezel
Qing Zhong
Alexander Shirinyan Rohde
Xiaoran Cui

KONTRABAS
Jakob Utter
Zuzana Dulícková
Przemyslaw Pawlikowski
Bolun Zhang
Alexander Lysell
Johan Fontenay
Rebekka Guttesen
Valentin Daumerie

FLØJTE
Elise Busch-Madsen
Simona Guler
Criseyde Holman
Sille Amalie Enevoldsen
Anna Lohmann Hesselhøj

OBO
Tina Hrga
Yan Ching Hoi
Yong Shuen Sho
Henrik Arup
Kaiwen Ma
Victoria Lopez

KLARINET
Noah Zurak Værum Olesen
Robert Mackay
Yi-Ting Ma
Gustav Engelund

FAGOT
Laura Montfort Vicens
Signe Haslund Birch
August Yuuki Sano
Fritz Fembro
Adam Underwood

HORN
Cecilie Welde
Sara Rós Hulda Róbertsdóttir
Marie Horáková
Hua-Chih Tseng
Shih-Hsin Yen
Magne Christiansen Meyer
Markus Mathiesen
Abigail Wilson
Malthe Fink-Jensen

TROMPET
Rafael De Tovar Seda
Alma Bisp Schøn
Elisa Krämer
Runa Underhaug
Camilla Jeppesen

BASUN
Frida Hellander
George Winter
Jingkun Wang
Lucas Nørgaard Johansen
Ceferino Pellicer Fullerat
Bertram Beaman
William Ronneburg

TUBA
Mårten Holmström
Rasmus Sedenmalm Porali

PAUKE
Kevin Hartmann Thomsen
Niccolò Nocciolini

SLAGTØJ
Seth Tupy
Niccolò Nocciolini
Valter Erixon

HARPE
Anna Ottilie Ravnsberg Frederiksen
Qi Wu

CELESTE
Yael Koldovsky

TONEMESTRE (optagelse og live-streaming)
Arsenii Tocilin, Magnus Mathias Christensen, Nicholas Gizbert, Oscar Reingsdahl.
Ana Babic, Cintia Gómez Díez og Louis Jongsone Hans Meyer

PROGRAM

NANCY DALBERG (1881-1949)

Capriccio

Tale ved rektor Helene Gjerris

CHARLES IVES (1874-1954)

The Unanswered Question

Tale ved Studenterrådet / Isabella Rudner

MEL BONIS (1858–1937)

Trois femmes de Légende

Le songe de Cléopâtre
Ophélie
Salomé

PAUSE (30 minutter)

CARL NIELSEN (1865-1931)

Symfoni nr. 3 opus 27, Sinfonia espansiva

Allegro espansivo
Andante pastorale
Allegretto un poco
Finale. Allegro

Det Kongelige Danske Musikkonservatoriums Symfoniorkester
Dirigent: Michael Schønwandt

Koncerten er støttet af Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens Legat